

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 1Sžk/46/2020
Identifikačné číslo spisu: 6018200392
Dátum vydania rozhodnutia: 30. marca 2022
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Martinčeková
Funkcia:
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:6018200392.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Martinčekovej a členov senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a Mgr. Michala Novotného, v právnej veci žalobcu: E. E. Y., nar. XX. R. XXXX, bytom H., zast.: JUDr. Ľubomír Kaščák, advokát, so sídlom Horná 35, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovanému: Okresný úrad Banská Bystrica, odbor výstavby a bytovej politiky, so sídlom Nám. Ľ. Štúra 1, 974 05 Banská Bystrica, za účasti ďalších účastníkov konania: 1) H. L., bytom K., 2) U. L., bytom K., 3) A. E. F., bytom H., 4) H. F., bytom H., 5) A. E. F., bytom X., 6) Mesto Banská Bystrica, so sídlom Československej armády 26, 974 01 Banská Bystrica, 7) Okresný úrad Banská Bystrica, odbor starostlivosti o životné prostredie, so sídlom Nám. Ľudovíta Štúra 1, 974 05 Banská Bystrica, 8) LESY Slovenskej republiky, š. p., so sídlom Námestie SNP 8, 974 09 Banská Bystrica a za účasti zainteresovanej verejnosti: Občianske združenie Banskobystrický okrásľovacie spolok, so sídlom Rudlovská cesta 94, 974 11 Banská Bystrica, IČO: 42 301 921, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-BB-OVBP2-2016/033429/06-BX zo dňa 22. decembra 2016, o preskúmanie zákonnosti opatrení ďalšieho účastníka konania pod por. č. 6: zn. PS UPB 14686/9631/15 zo dňa 24.03.2015 a zn. OVZ-ZP 135979/2015, č. spisu 8319/2015 zo dňa 11.09.2015, o preskúmanie zákonnosti opatrení ďalšieho účastníka konania pod por. č. 7: č. OU-BB-OSZP3-2015/008656 zo dňa 27.02.2015; č. OU-BB-OSZP3-2015/008730/KX zo dňa 26.02.2015; č. OU-BB-OSZP3-2015/008651/KJ zo dňa 02.03.2015 a č. OU-BB-OSZP3-2015/008650/KJ zo dňa 02.03.2015 a o preskúmanie zákonnosti opatrenia ďalšieho účastníka konania pod por. č. 8: č. 10660/2015-210 zo dňa 26.02.2015, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 23S/72/2018-203 zo dňa 27. novembra 2019, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky návrhy žalobcu na prerušenie konania podľa § 100 ods. 1 písm. b/ SSP a podľa § 100 ods. 2 písm. a/ SSP z a m i e t a .

N e p r i ú š ť a vstup do kasačného konania Občianskeho združenia „Právo a zákonnosť občianske združenie“ so sídlom Mlynská č. 5994/54 Banská Bystrica, zastúpené E. E. Y., ako zainteresovanej verejnosti.

Kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Žalovanému náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Účastníkom konania 1/ až 8/ a zainteresovanej verejnosti občianskemu združeniu Banskobystrický okrásľovaci spolok náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

O d ô v o d n e n i e

1. Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom č.k. 23S/72/2018-203 zo dňa 27. novembra 2019 zamietol žalobu žalobcu zo dňa 02.03.2017, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-BB-OVBP2-2016/033429/06-BX zo dňa 22. decembra 2016, preskúmania zákonnosti opatrení ďalšieho účastníka konania pod por. č. 6: zn. PS UPB 14686/9631/15 zo dňa 24.03.2015 a zn. OVZ-ZP 135979/2015, č. spisu 8319/2015 zo dňa 11.09.2015, preskúmania zákonnosti opatrení ďalšieho účastníka konania pod por. č. 7: č. OU-BB-OSZP3-2015/008656 zo dňa 27.02.2015; č. OU-BB-OSZP3-2015/008730/KX zo dňa 26.02.2015; č. OU-BB-OSZP3-2015/008651/KJ zo dňa 02.03.2015 a č. OU-BB-OSZP3-2015/008650/KJ zo dňa 02.03.2015 a preskúmanie zákonnosti opatrenia ďalšieho účastníka konania pod por. č. 8: č. 10660/2015-210 zo dňa 26.02.2015.

2. Žalovaný rozhodnutím č.: OU-BB-OVBP2-2016/033429/06-BX zo dňa 22.12.2016 zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Mesta Banská Bystrica (ďalej tiež ako „stavebný úrad“) č.: OVZ SU 137031/19253/2016/HH, ev. č.: 25/2016 zo dňa 21.09.2016.

3. Stavebný úrad rozhodnutím č.: OVZ SU 137031/19253/2016/HH, ev. č.: 25/2016 zo dňa 21.09.2016, ako príslušný stavebný úrad podľa § 117 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších prepisov (ďalej len „zákon č. 50/1976 Zb.“ alebo „stavebný zákon“) rozhodol podľa § 66 a § 88a ods. 4 stavebného zákona tak, že dodatočne povolil stavbu „Drobné stavby“ na pozemkoch vo vlastníctve stavebníka H. L. a U. L., a to drobná stavba č. 3 na pozemkoch KN-C parc. č. XXX/X, KN- C parc.č. XXXX/X v k.ú. J., drobná stavba č. 4 na pozemku KN-C parc. č. XXX/X v k.ú. J. a drobná stavba č. 5 na pozemkoch KN-C parc. č. XXX/X, KN-C parc.č. XXXX/X v k.ú. J.. Na dokončenie stavby neurčil podmienky, nakoľko uvedené drobné stavby už boli dokončené. O námietkach účastníka konania E. E. Y. (v procesnom postavení žalobca) rozhodol podľa § 66 ods. 1 v súčinnosti s § 88a ods. 7 stavebného zákona tak, že námietky zamietol a k časti námietok uviedol, že majú len konštatačný charakter.

4. Žalovaný v odôvodnení rozhodnutia č.: OU-BB-OVBP2-2016/033429/06-BX zo dňa 22.12.2016 poukázal na relevantnú právnu úpravu aplikovanú v predmetnom konaní, a to ustanovenie § 88a ods. 1, ods. 3, ods. 4 a ods. 7 stavebného zákona, na ustanovenia § 58 až 66 stavebného zákona, ktoré sa primerane vzťahujú aj na konanie o dodatočnom povolení stavby (§ 61 ods. 1 a ods. 2, § 66 ods. 1). Ďalej poukázal na ustanovenie § 140b ods. 1, ods. 2, ods. 5, § 140 stavebného zákona; na ustanovenia § 3 ods. 1, ods. 2 a ods. 5, ako aj § 32 ods. 1, ods. 2 a § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“). Konštatoval, že stavebný úrad v konaní postupoval náležite v intenciách citovaných právnych noriem. Výrok rozhodnutia považoval za presný a určitý, pričom v odôvodnení rozhodnutia uviedol všetky doklady, ktoré tvorili podklad pre správne uváženie a ustálenie výroku. Prvostupňový orgán správne aplikoval právne predpisy, na podklade ktorých rozhodol. Odôvodnenie rozhodnutia dáva jasné odpovede na námietky odvolateľa, čím bolo rozhodnuté o námietkach v súlade s § 66 ods. 1 stavebného zákona. Rozhodnutie zodpovedá náležitostiam Správneho poriadku. V konaní boli dodržané zásady správneho konania upravené v § 3 Správneho poriadku. Žalovaný konštatoval, že námietky žalobcu sú vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu a postupu orgánu verejnej správy bez právnej relevancie, súladnosť stavby s verejným záujmom nebola nimi vyvrátená.

5. Krajský súd odmietol správnu žalobu žalobcu zo dňa 02.03.2017 uznesením č. 23S/31/2017-67 zo dňa 30.05.2017 podľa § 98 ods. 1 písm. d) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“), ktorú považoval za oneskorene podanú. Kasačný súd - Najvyšší súd Slovenskej republiky

uznesením sp. zn. 3Sžk/24/2017 zo dňa 18.04.2018 zrušil rozhodnutie správneho súdu o odmietnutí žaloby a vec vrátil správne mu súdu na ďalšie konanie.

6. V ďalšom konaní, vedenom pod novou sp. zn. 23S/72/2018, krajský súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že žaloba je nedôvodná a ju v zmysle § 190 SSP zamietol.

7. Krajský súd konštatoval, po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu, obsahom žalobou napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho prvostupňového rozhodnutia, vrátane záväzných stanovísk, ktoré boli podkladom rozhodnutia, že žiadna zo žalobných námietok nebola relevantná priznať žalobe úspech. Krajský súd posúdil rozsah aktívnej legitímácie žalobcu a konštatoval, že žalobcovi neprináleží status subjektu oprávneného domáhať sa ochrany iných ako jeho subjektívnych práv.

8. Krajský súd uviedol, že z hľadiska právneho posúdenia prejednávanej veci je irelevantné, či svojou povahou ide o drobnú stavbu, kde by postačovalo ohlásenie alebo o inú stavbu. Právna úprava nedovoľuje „dodatočné ohlásenie“ už začatej alebo už dokončenej drobnej stavby, a teda ani vydanie „dodatočného súhlasu“. Na základe zistenia vykonaného štátneho stavebného dohľadu bolo preukázané, že drobné stavby č. 3 a č. 4 stavebník realizoval cca v roku 1993 a drobnú stavbu č. 5 cca v roku 2008.

9. Podľa názoru správneho súdu, správne orgány oboch stupňov v konaní postupovali náležite v intenciách príslušných právnych noriem, vo veci si zadovážili dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutia, riadne zistili skutočný stav veci a zo skutkových okolností vyvodili správny právny záver, ktorý v odôvodnení svojho rozhodnutia i náležite odôvodnili, vysporiadajúc sa s námietkami žalobcu, ktoré uplatnil v koncentračnej zásade k začatiu konania o dodatočnom povolení stavby a žalovaný aj s námietkami uplatnenými v odvolaní proti rozhodnutiu stavebného úradu. Žalobcom tvrdené nesprávne právne posúdenie veci nebolo preukázané. Zistenie skutkového stavu bolo dostačujúcim na riadne posúdenie veci. Správny súd nepovažoval za dôvodné tvrdenie žalobcu, že pokiaľ by stavebný úrad riadne zistil všetky relevantné skutkové okolnosti a vyhodnotil by ich v intenciách zákona, nariadil by odstránenie nepovolených stavieb.

10. Správny súd nepovažoval za dôvodnú žalobnú námietku o nedostatočnej projektovej dokumentácii, pokiaľ podkladom rozhodnutia stavebného úradu bol pasport stavby. V zhode so stanoviskom žalovaného správny súd konštatoval, že nepovažoval za potrebné zabezpečiť podrobnejšiu projektovú dokumentáciu, keďže dotknuté drobné stavby už boli dokončené, pasport stavby zdokumentoval ich skutočný stav, podrobnejšia dokumentácia by ich vplyv na verejný záujem nezmenila a ani dotknuté orgány nevyžadovali na posúdenie verejných záujmov predloženie podrobnejšej dokumentácie.

11. Pokiaľ žalobca namietal nesúlad stavby so všeobecnými technickými požiadavkami na výstavbu, správny súd z jeho argumentácie nezistil čím a akým spôsobom mali byť porušené. Pokiaľ žalobca namietal ohľadom vzájomného odstupu stavieb poukazom na § 6 ods. 1 vyhlášky č. 532/2000 Z. z., správny súd zastáva názor, že citovaná právna úprava sa na daný prípad nevzťahuje, ak sa na pozemkoch žalobcu bezprostredne susediacich s pozemkom stavebníkov, na ktorých sú umiestnené povoľované stavby, žiadne stavby vo vlastníctve žalobcu nenachádzajú. Správny súd konštatoval, že na namietané odstupy stavieb nemožno aplikovať ani ustanovenie § 6 ods. 3 druhá veta vyhlášky č. 532/2002 Z. z., nakoľko táto upravuje vzdialenosť rodinných domov od spoločných hraníc pozemkov, ktorá nesmie byť menšia ako 2 m a v danom prípade sa nejedná o rodinný dom, ale o drobné stavby (§ 139b ods. 6 písm. a) stavebného zákona). Pokiaľ žalobca tvrdil, že drobné stavby presahujú nad pozemky v jeho vlastníctve, táto skutočnosť nevyplýva z vyhotoveného geodetického zamerania, pričom žalobca nepredložil žiadny dôkaz, ktorým by jeho závery spochybnil alebo vyvrátil.

12. Správny súd skonštatoval, že žalobca sa domáha ochrany subjektívneho práva k ním plánovanej stavbe, t. j. ochrany práva uskutočniť stavbu, ktorým však nedisponuje. Požiadavka k budúcim stavbám žalobcu v právnych predpisoch nemá oporu. Správny súd sa stotožnil so stanoviskom

žalovaného, že žalobcom navrhované odstránenie drobných stavieb by nezhojilo namietanú rovnosť práv a rozhodnutie o odstránení drobných stavieb by bolo v rozpore s princípom proporcionality, keď by sa jedno neexistujúce subjektívne právo budúceho uskutočnenia záhradnej stavby (žalobcu) neproporčne uspokojilo na úkor už existujúceho vlastníckeho práva plynúceho z existencie drobných stavieb.

13. Správny súd vyhodnotil žalobnú námietku o rozpore stavby s cieľmi a zámermi územného plánovania podľa územno-plánovacej dokumentácie za neopodstatnenú, funkčný regulatív v prípade drobných stavieb je dodržaný, Mesto Banská Bystrica vo svojom stanovisku č. PS UPB 14686/9631/15 zo dňa 24.03.2015 odporučilo umiestnenie stavieb z územnoplánovacieho hľadiska a záväzná časť územného plánu, ktorá bola podkladom rozhodnutia stavebného úradu, bola vyhlásená všeobecne záväzným nariadením č. 1/2015 a následne jej zmeny I. a II. VZN- kom č. 4/2016 a VZN- kom č. 11/2016.

14. K žalobcom namietanému nevykonaniu miestnej obhliadky správny súd uviedol, že vykonávanie dôkazov stavebným úradom je ovládané zásadou oficiality v zmysle § 34 ods. 4 Správneho poriadku, pri posudzovaní požiadavky účastníka konania na vykonanie miestnej obhliadky je relevantnou skutočnosťou, či stavebnému úradu sú známe pomery ohľadom stavieb. Postup stavebného úradu bol plne súladný s § 61 ods. 2 stavebného zákona.

15. K žalobnej námietke, že ochranný oporný múr vo vodnom toku mal byť ako vodná stavba predmetom povoľovania v konaní pred špeciálnym stavebným úradom pre vodné stavby, správny súd konštatoval, že oporný múr nebol predmetom konania, povoľované drobné stavby nemajú charakter vodných stavieb a nijako nezasahujú do koryta Tajovského potoka.

16. Krajský súd konštatoval, že žalobcom tvrdený rozpor povoľovaných drobných stavieb s verejným záujmom nebol preukázaný. Žalobca napriek rozsiahlosti žaloby tento rozpor nekonkretizoval a ani zo žiadne zo stanovísk a vyjadrení dotknutých orgánov, ktoré boli podkladom rozhodnutia stavebného úradu, takýto rozpor nevyplýva. Krajský súd konštatoval, že nie je úlohou správneho súdu vyhľadávať namietaný rozpor namiesto žalobcu, navyše, ak žalobca ani nepreukazuje ako je dotknutý na svojich subjektívnych právach. V žalobe, v rozpore s ustanovením § 182 ods. 1 písm. e) SSP, absentuje tvrdenie žalobcu o ukrátení na jeho subjektívnych právach vo vzťahu k týmto žalobným bodom, na čo správne žalovaný poukázal vo vyjadrení k žalobe, ale aj ďalší účastníci konania v 1. a 2. rade, t. j. vlastníci drobných stavieb. Krajský súd vyhodnotil, že nedostatok aktívnej legitimácie v tejto jej časti spôsobuje, že žalobe nie je možné priznať úspech a možno konštatovať, že žaloba nie je dôvodná, čo tiež odôvodňuje zamietnutie žaloby v zmysle § 190 SSP.

17. Žalobca navrhol v rámci súdneho prieskumu zákonnosti samotného rozhodnutia o dodatočnom povolení stavieb posúdiť aj zákonnosť záväzných stanovísk vydaných v konaní o dodatočnom povolení stavieb, avšak okrem subjektívneho nesúhlasu neuviedol, v čom by nezákonnosť záväzných stanovísk mala spočívať, pre aký rozpor so zákonom by mali byť zrušené. Žalobca podľa názoru správneho súdu nesprávne argumentoval, keď označil záväzné stanovisko za nesprávne v prípade, ak je vydané súhlasné záväzné stanovisko s požiadavkami (podmienkami), ktorými sa zabezpečuje zverená ochrana verejného záujmu, čo je zákonný postup. Správny súd konštatoval, že správny orgán postupoval správne v zmysle § 140b ods. 5 stavebného zákona, ak overil záväzná stanoviská konfrontované námietkami žalobcu, vrátane nadriadeným orgánom dotknutého orgánu. Opodstatnenosť námietok žalobcu v procese overovania záväzných stanovísk nebola preukázaná. Stavebný úrad pristúpil k procesu overovania, čím sa zabezpečila ochrana práv účastníka konania, avšak správny súd zdôrazňuje, že na postup v zmysle § 140b ods. 5 stavebného zákona nemá namietateľ právny nárok a vždy závisí od posúdenia stavebného úradu (po zohľadnení, čo konkrétne sa voči záväznému stanovisku namieta). Správny súd uviedol, že možno konštatovať, že žiadne procesné práva žalobcu neboli upreté. Posúdením zákonnosti a vecnej správnosti obsahu záväzných stanovísk, ktoré boli podkladom rozhodnutia stavebného úradu, správny súd nezistil žiadnu nezákonnosť či nesprávnosť záväzných stanovísk dotknutých orgánov.

18. Správny súd žalobné námietky čo do nesprávnosti výroku stavebného úradu a týkajúce sa nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia vyhodnotil ako neopodstatnené.

19. Správny súd neakceptoval žalobnú námietku žalobcu čo do porušenia jeho procesných práv v dôsledku tvrdenej vady pri doručovaní tým, že rozhodnutie stavebného úradu nebolo doručené jeho právnenému zástupcovi. Správny súd zastával názor, že v danom prípade nedoručenie rozhodnutia právnenému zástupcovi do vlastných rúk nemožno kvalifikovať ako podstatné porušenie ustanovenia o konaní pred orgánom verejnej správy, žalobca nebol ukrátený na svojich právach, ak plne realizoval právo podať odvolanie, na základe ktorého došlo k vydaniu meritórneho rozhodnutia v odvolacom konaní. Správny súd neakceptoval požiadavku žalobcu na doručenie rozhodnutia žalovaného právnenému zástupcovi žalobcu, nakoľko v samotnej žalobe na strane 2 sa konštatuje, že napadnuté rozhodnutie bolo žalobcovi a jeho zástupcovi doručené dňa 03.01.2017, čo vyplývalo aj zo správneho spisu. V zákonom stanovenej lehote podal zástupca žalobcu správnu žalobu, ktorú správny súd meritórne posúdil. Správny súd preto považuje dožadovanie sa opakovaného doručenia rozhodnutia právnenému zástupcovi žalobcu „do vlastných rúk“ s odkazom na § 24 ods. 1 a § 25 ods. 5 Správneho poriadku za daných okolností za prísne formalistický výklad práva, až šikanózný či zneužívajúci právo v snahe nanovo získať možnosť uplatňovať žalobné námietky v lehote plynúcej od doručenia rozhodnutia právnenému zástupcovi. Žalobca vykonaním advokátskej skúšky preukázal spôsobilosť hájiť práva iných, o to viac aj vlastných.

20. Správny súd návrh žalobcu na prerušenie konania podľa § 100 ods. 1 písm. b) SSP v spojení s § 162 ods. 3 CSP (použitie ktorého umožňuje ustanovenie § 25 SSP) zamietol spolu s rozhodnutím vo veci samej, ako nedôvodný. Za nedôvodný vyhodnotil správny súd aj návrh na prerušenie konania podľa § 100 ods. 2 písm. a) SSP.

21. Správny súd konštatoval, že právna norma v ust. § 88a stavebného zákona umožňuje zosúladiť skutočný stav so stavom právnym za predpokladu, že dodatočné povolenie stavby nie je v rozpore s verejnými záujmami. Odstránenie nepovolenej stavby, čo je druhým krajným riešením stavby postavenej bez ohlásenia (v prípade drobných stavieb), resp. bez stavebného povolenia, je v podmienkach konkrétneho prípadu neproporčným riešením, nakoľko v predmetnej veci v prípade vlastníkov nepovolených stavieb sa nejedná o úmyselné odignorovanie zákona a v prípade žalobcu sa nejedná o účastníka konania, ktorý je dodatočným povolením stavby ukrátený na konkrétnych subjektívnych právach (dovoľával sa ochrana vlastníckeho práva k budúcej stavbe), pričom z vykonaného dokazovania vyplynulo, že dodatočné povolenie stavby nie je v rozpore s verejnými záujmami. Krajský súd konštatoval, že v podmienkach právneho štátu je neprípustné uprednostňovať mechanickú a formalistickú aplikáciu práva bez ohľadu na zmysel a účel záujmu chráneného právnou normou.

22. Krajský súd správnu žalobu zamietol ako nedôvodnú podľa § 190 SSP, pričom toto rozhodnutie sa vzťahuje aj na skôr vydané opatrenia, ktorých zákonnosť posudzoval správny súd v zmysle § 27 ods. 1 SSP.

23. Proti uvedenému rozsudku podal žalobca (ďalej aj ako „sťažovateľ“) kasačnú sťažnosť z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. f), písm. g), písm. h) a písm. i) SSP a žiadal napadnutý rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Sťažovateľ tiež kasačný súd žiadal, aby krajskému súdu uložil, aby rozhodol o priznaní mu nároku na úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov kasačného konania. Sťažovateľ kasačnú sťažnosť odôvodnil najmä tým, že:

24. Preskúmané rozhodnutie bolo právnenému zástupcovi žalobcu doručované bez doplnkovej služby „Opakované doručenie“. Sťažovateľ namietal, že v záhlaví napadnutého rozhodnutia žalovaný neuviedol konkrétnu právnu kvalifikáciu, z ktorej odvodzuje svoju pôsobnosť rozhodnúť o jeho odvolaní. Podľa sťažovateľa neboli rozhodnutia (záväzné stanoviská) dotknutých orgánov, stavebného úradu, žalovaného a krajského súdu dostatočne a zrozumiteľne odôvodnené. Sťažovateľ namietal, že žalovaný a stavebný úrad porušili základné právo žalobcu na právnu pomoc nielen tým, že jeho právnenému zástupcovi nedoručovali, ale najmä tým, že s ním vôbec nekonali. Okrem toho tým, že

stavebný úrad ignoroval splnomocnenie udelené žalobcom jeho právnomu zástupcovi, znemožnil mu plnenie jeho advokátskych povinností. Sťažovateľ tiež namietal, že žalovaný a stavebný úrad nepostupovali podľa § 3 ods. 2 Správneho poriadku.

25. Podľa názoru sťažovateľa nemožno dodatočne povoliť drobnú stavbu, na ktorú sa stavebné povolenie podľa stavebného zákona vôbec nevydáva. S poukazom na § 88a stavebného zákona sťažovateľ vyjadril názor, že zákonodarca nemal v úmysle podporovať legalizáciu všetkých čiernych stavieb, ale len, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom. Sťažovateľ namietal, že stavebný úrad mal zisťovať, či dodatočné povolenie nie je v rozpore s verejnými záujmami, a nie nezistiť dôvody, ktoré by bránili dodatočnému povoleniu. Namietal tiež, že odôvodnenie prvostupňového rozhodnutia iba konštatuje, že stavba nie je v rozpore s verejnými záujmami.

26. Sťažovateľ namietal, že z vykonaného dokazovania nevyplýva, že by dodatočne povolené stavby boli na pozemkoch, ktoré sú vo vlastníctve stavebníka H. L. a U. L.. Sťažovateľ s poukazom na § 4 vyhlášky č. 532/2002 Z. z. konštatoval, že sa pri umiestňovaní stavby a jej začleňovania do územia musia rešpektovať obmedzenia vyplývajúce zo všeobecne záväzných právnych predpisov chrániacich verejné záujmy. S poukazom na § 6 vyhlášky č. 532/2002 Z. z. sťažovateľ uviedol, že nie je možné, aby bola vzdialenosť rodinných domov od spoločných hraníc menšia ako 2 m, tým viac nemôže byť menšia vzdialenosť iných stavieb. Posudzované stavby svojim umiestnením až na hranici pozemkov vo vlastníctve sťažovateľa a s presahom strešných konštrukcií nad pozemok v jeho vlastníctve zasahujú do subjektívnych práv žalobcu práve tým, že narúšajú pohodu žalobcovho bývania a neumožňujú údržbu stavieb (z vlastného pozemku) a užívanie priestorov medzi stavbami.

27. Sťažovateľ namietal, že sa situačný výkres v pasporte stavieb ku dňu ústneho pojednávania 16.09.2015 nenachádzal, ďalej namietal, že sa správca Tajovského potoka a Okresný úrad Banská Bystrica nemohli vyjadriť k pasportu, keďže nebola k dispozícii situácia. Namietal tiež, že stavebný úrad nerozhodol, že nie je nevyhnutné vyhotoviť úplnú dokumentáciu v zmysle § 104 ods. 2 stavebného zákona a preto bolo nevyhnutné vyhotoviť úplnú dokumentáciu skutočného realizovania stavby.

28. Sťažovateľ namietal, že sa stavebný úrad nezaoberal stavbou oporného múra, na ktorom nepovolené stavby spočívajú. Namietal tiež, že žalovaný nepostupoval podľa § 140b ods. 6 stavebného zákona. Sťažovateľ vyslovil názor, že žalovaný nesprávne založil právnu úvahu na predstihu, že kto skôr poruší zákon, tomu poskytne ochranu vlastníckeho práva na úkor vlastníka, ktorý zákon ctí a dodržiava. Namietal, že správny súd neupriamil svoju pozornosť k predmetu posúdenia z pohľadu zabezpečenia spravodlivej rovnováhy v poskytovaní ochrany uplatňovaným právam všetkých účastníkov stavebného konania.

29. Podľa sťažovateľa sú povoľované drobné stavby umiestnené v rozpore s územným plánom mesta Banská Bystrica. Ďalšou sťažostnou námietkou bola nemožnosť upustenia od nariadeného miestneho zisťovania zo strany správneho orgánu. Namietal aj, že správne orgány neprispôbili rozsah požadovaných dokladov osobitným záujmom, najmä vo vzťahu k Tajovskému potoku. Uviedol, že je potrebné vytýčiť hranice pozemkov v teréne, na základe čoho bude možné kvalifikovane posúdiť presahy stavieb na cudzie pozemky. Práve pri miestnom zisťovaní by sa preukázalo, že buď posudzované čierne stavby nie sú osadené podľa geometrického plánu alebo že v geometrickom pláne nie sú zakreslené podľa skutočnosti.

30. Sťažovateľ dal kasačnému súdu návrh na prerušenie kasačného konania podľa § 100 ods. 1 písm. b) SSP a návrh na prerušenie konania podľa § 100 ods. 2 písm. a) SSP s tým, aby dal kasačný súd podnet na začatie administratívneho konania, v ktorom by sa vyriešila otázka do vodného koryta zasahujúceho oporného múra.

31. Krajský súd podľa sťažovateľa nerešpektoval právny názor najvyššieho súdu č.k. 3Sžk/24/2017 zo dňa 17.04.2018, keď nerozhodol o nároku na náhradu trov tohto kasačného konania, v ktorom bol žalobca úspešný.

32. K obsahu kasačnej sťažnosti sa podaním zo dňa 11.05.2020 vyjadril žalovaný, ktorý sa stotožnil s právnym názorom správneho súdu v napadnutom rozsudku. Podľa názoru žalovaného absentuje v kasačnej sťažnosti argumentácia nad právnym názorom súdu, preto bola pre žalovaného nepreskúmateľná, obsah kasačnej sťažnosti nezodpovedá náležitostiam kasačnej sťažnosti podľa § 445 ods. 1 písm. c) v spojitosti s § 440 ods. 2 SSP, preto žalovaný navrhol kasačnú sťažnosť odmietnuť ako neprípustnú, alternatívne ju zamietnuť ako nedôvodnú.

33. Ďalší účastník v 6) rade sa k obsahu kasačnej sťažnosti vyjadril podaním zo dňa 18.05.2020 tak, že s právnym zdôvodnením a závermi napadnutého rozsudku krajského súdu sa v plnom rozsahu stotožňuje, považujúc ich za vecne a právne správne a navrhol, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

34. Ďalší účastníci v 1) a 2) rade sa k obsahu kasačnej sťažnosti vyjadrili podaním zo dňa 25.05.2020. Majúc za to, že krajský súd náležite právne závery odôvodnil a jeho rozsudok je zákonný, navrhli, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť zamietol.

35. Žalobca v replike na vyjadrenie žalovaného zo dňa 10.08.2020, v replike na vyjadrenie ďalších účastníkov v 1) a 2) rade zo dňa 14.08.2020 a v replike na vyjadrenie ďalšieho účastníka v 6) rade zo dňa 14.08.2020 zotrval na podanej kasačnej sťažnosti v celom rozsahu a dal do pozorosti vstup ďalšej zainteresovanej verejnosti do konania o kasačnej sťažnosti žalobcu proti napadnutému rozsudku krajského súdu.

36. Kasačnému súdu bol podaním zo dňa 06.04.2020 oznámený vstup ďalšej zainteresovanej verejnosti do konania - Právo a zákonnosť, občianske združenie, zast.: E. E. Y., generálny prokurista, IČO: 52893057, so sídlom: Mlynská 54, 974 09 Banská Bystrica. Zo strany uvedeného subjektu bolo kasačnému súdu doručené podanie zo dňa 23.06.2021, ktorým kasačnému súdu navrhol napadnuté rozhodnutie správneho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. V podaní uviedol, že umiestnením posudzovaných stavieb na pobrežných pozemkoch a zasahujúcich až do koryta vodného toku Tajovský potok sú porušované najmä povinnosti, ktoré ukladá vodný zákon, zákon o ochrane pred povodňami a ostatné na vec sa vzťahujúce slovenské právne predpisy chrániace verejné záujmy.

37. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako kasačný súd (§ 438 ods. 2), po zistení, že kasačnú sťažnosť podala oprávnená osoba zákonom stanovenej lehote a je prípustná, po oboznámení sa s administratívnym spisom a súdnym spisom a po vyhodnotení sťažnostných námietok, ktorými je kasačný súd viazaný (§ 453 ods. 2 SSP) zistil, že kasačná sťažnosť je nedôvodná.

38. Predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľ domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného v spojení s rozhodnutím stavebného úradu, ktorým bola podľa § 88a ods. 4 Stavebného zákona dodatočne povolená stavba „Drobné stavby“ vlastníkov stavby H. L. a U. L..

39. Okrem tohto rozhodnutia sa žalobca domáhal aj prieskumu opatrení, pričom správny súd ich taktiež vyhodnotil ako zákonné a žalobu voči nim zamietol. Ide o opatrenia ďalších účastníkov konania Mesta Banská Bystrica, Okresného úradu Banská Bystrica, odbor starostlivosti o životné prostredie a LESY SR, š.p., prieskumu ktorých sa dožadoval žalobca s odkazom na § 27 ods. 1 SSP. Opatrením zn. PS ÚPB 14686/9631/15 zo dňa 24.03.2015 Mesto Banská Bystrica oznámilo vlastníkom stavieb H. L. a U. L. stanovisko k predloženej projektovej dokumentácii „Drobné stavby, H. XX, J.“, spracovanej ako pasport už existujúcich stavieb A. E. F. vo februári 2014. Z obsahu opatrenia vyplýva, že mesto z hľadiska územnoplánovacieho umiestnenie stavieb odporúča. K povoľovaciemu konaniu odporučilo vyžiadať si stanovisko od LESY, š.p., OZ Slovenská Ľupča ako správcu vodného toku.

V opatrení č. OVZ-ZP 135979/2015, č. sp. 8319/2015 zo dňa 11.09.2015 Mesto Banská Bystrica k projektovej dokumentácii skutočného zrealizovania stavieb investora H. L. uviedlo, že s umiestnením objektov súhlasí za podmienok, že v prípade, ak v altánku bude vybudovaný záhradný krb alebo iné

pevne zhotovené zariadenie na spaľovanie paliva s inštalovaným tepelným príkonom do 300kw, je potrebné zo strany stavebníka predložiť na mesto Banská Bystrica (ako príslušný úrad ochrany ovzdušia) projektovú dokumentáciu na posúdenie malého zdroja znečisťovania ovzdušia z hľadiska ochrany ovzdušia podľa § 17 ods. 1 zákona č. 137/2010 Z. z. o ovzduší. Zároveň za podmienky zabezpečenia zo strany stavebníkov, aby sa nevytvárali bariéry brániace nehatenému vodnému toku a napokon za podmienky dodržiavania povinnosti v zmysle zákona č. 364/2004 o vodách, tak ako je to uvedené v stanovisku správcu vodného toku Tajovský potok - LESY SR, š.p. OZ Slovenská Ľupča zo dňa 26.02.2015 a súhlasu v zmysle § 27 ods. 1 písm. a) zákona o vodách vydaného Okresným úradom Banská Bystrica, odbor starostlivosti o životné prostredie zo dňa 02.03.2015.

Opatrením č. OU-BB-OSZP3-2015/008656 zo dňa 27.02.2015 Okresný úrad Banská Bystrica, odbor starostlivosti o životné prostredie ako príslušný orgán štátnej správy podľa § 3 ods. 2, ods. 4 a § 5 ods. 1 zákona č. 525/2003 Z. z. o štátnej správe starostlivosti o životné prostredie a § 71 písm. n) zákona č. 223/2001 Z. z. o odpadoch vydalo v zmysle § 16 ods. 1 písm. b) zákona o odpadoch pripomienky, a to dodržiavať VZN mesta Banská Bystrica o nakladaní s komunálnym odpadom a drobným stavebným odpadom a pri nakladaní s odpadom dodržať povinnosti pôvodcu a držiteľa odpadu uvedené v § 18, § 19 a § 40c zákona o odpadoch.

Opatrením č. OU-BB-OSZP3-2015/08730/KX zo dňa 26.02.2015 Okresný úrad Banská Bystrica, odbor starostlivosti o životné prostredie príslušný podľa § 5 zákona č. 525/2003 Z. z. o štátnej správe starostlivosti o životné prostredie a podľa § 68 písm. f) zákona č. 543/2002 Z. z. z hľadiska záujmov ochrany prírody a krajiny v zmysle § 9 ods. 1 písm. f) zákona č. 543/2002 Z. z. k vydaniu rozhodnutia o dodatočnom povolení stavby dal vyjadrenie: Bez pripomienok.

Opatrením zn. OU-BB-OSZP3-2015/008651/KJ zo dňa 02.03.2015 Okresný úrad Banská Bystrica, odbor starostlivosti o životné prostredie, oddelenie ochrany prírody a vybraných zložiek životného prostredia ako príslušný orgán štátnej vodnej správy podľa § 5 zákona č. 525/2003 Z. z. a ako príslušný orgán štátnej vodnej správy v zmysle § 61 zákona č. 364/2004 Z. z. o vodách sa vyjadril v zmysle § 28 zákona o vodách, že v zmysle § 52 Zákona o vodách sa nejedná o vodné stavby. Z hľadiska ochrany vodných pomerov je legalizácia drobných stavieb možná za podmienky: súhlasu správcu toku, t. j. LESOV SR, š.p., OZ Slovenská Ľupča. Na umiestnenie stavieb na pobrežných pozemkoch je investor povinný požiadať o vydanie súhlasu podľa § 27 ods. 1 písm. a) zákona o vodách.

Opatrením č. OU-BB-OSZP3-2015/008650/KJ zo dňa 02.03.2015 Okresný úrad Banská Bystrica, odbor starostlivosti o životné prostredie ako príslušný orgán štátnej vodnej správy podľa § 5 zákona č. 525/2003 Z. z., v zmysle § 61 zákona č. 564/2004 Z. z. o vodách na základe žiadosti H. L. a U. L. dal v zmysle § 27 ods. 1 písm. a) zákona o vodách súhlas pre investora H. L. a U. L. na stavbu „Drobné stavby, H. XX, J.“. Konštatoval, že vlastníci stavieb, ktoré nie sú vodnými stavbami a sú umiestnené v inundačnom území v zmysle § 47 ods. 3 zákona o vodách, sú povinní na vlastné náklady dbať o ich riadnu údržbu a o ich statickú bezpečnosť, aby neohrozovali plynulý odtok vôd, zabezpečiť ich pred škodlivými účinkami vôd, splaveninami a ľadom a napokon odstraňovať nánosy a prekážky vo vodnom toku brániace jeho nehatenému odtoku.

Opatrením zn. 10660/2015-210 zo dňa 26.02.2015 LESY SR, š.p., Odštepny závod Slovenská Ľupča ako správca vodného toku Tajovský potok dal stanovisko k dokumentácii skutočného zrealizovania stavby - pasport drobných stavieb, v zmysle ktorého súhlasil s vydaním dodatočného povolenia stavieb s podmienkou, že vlastníci stavieb splní svoje povinnosti v zmysle zákona o vodách, a to § 47 ods. 3, podľa ktorého sú povinní ako vlastníci stavieb, ktoré nie sú vodnými stavbami, na vlastné náklady dbať o ich riadnu údržbu a o ich statickú bezpečnosť, aby neohrozovali plynulý odtok vôd, zabezpečiť ich pred škodlivými účinkami vôd.

40. Podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Z.z. stavebný zákon v znení účinnom ku dňu právoplatnosti preskúmaného rozhodnutia (03.01.2017) stavebný úrad nariadi vlastníkovi stavby odstránenie stavby postavenej bez stavebného povolenia alebo v rozpore s ním alebo bez písomného oznámenia stavebného úradu podľa § 57 ods. 2 pri stavbách, ktoré treba ohlásiť; odstránenie stavby sa nenariadi iba v prípadoch, keď dodatočné povolenie stavby nie je v rozpore s verejným záujmom.

41. Podľa § 88a ods. 1 citovaného zákona ak stavebný úrad zistí, že stavba bola postavená bez stavebného povolenia alebo v rozpore s ním, začne z vlastného podnetu konanie a vyzve vlastníka

stavby, aby v určenej lehote predložil doklady o tom, že dodatočné povolenie nie je v rozpore s verejnými záujmami chránenými týmto zákonom, najmä s cieľmi a zámermi územného plánovania, a osobitnými predpismi. Ak bola stavba začatá bez právoplatného stavebného povolenia, ktoré už bolo vydané, stavebný úrad posúdi súlad stavby s verejnými záujmami na základe záväzných stanovísk podľa § 140b a podkladov predložených v stavebnom konaní.

42. Podľa § 88a ods. 4 citovaného zákona v rozhodnutí o dodatočnom povolení stavby stavebný úrad dodatočne povolí už vykonané stavebné práce a určí podmienky na dokončenie stavby alebo nariadi úpravy už realizovanej stavby.

43. Podľa § 88a ods. 7 cit. zákona na konanie o dodatočnom povolení stavby sa primerane vzťahujú ustanovenia § 58 až 66.

44. Podľa § 61 ods. 1 Stavebného zákona stavebný úrad oznámi začatie stavebného konania dotknutým orgánom, všetkým známym účastníkom a nariadi ústne pojednávanie spojené s miestnym zisťovaním. Súčasne ich upozorní, že svoje námietky môžu uplatniť najneskoršie pri ústnom pojednávaní, inak že sa na ne neprihliadne. Na pripomienky a námietky, ktoré boli alebo mohli byť uplatnené v územnom konaní alebo pri prerokúvaní územného plánu zóny, sa neprihliada. Stavebný úrad oznámi začatie stavebného konania do 7 dní odo dňa, keď je žiadosť o stavebné povolenie úplná.

45. Podľa § 61 ods. 2 citovaného zákona od miestneho zisťovania, prípadne aj od ústneho pojednávania môže stavebný úrad upustiť, ak sú mu dobre známe pomery staveniska a žiadosť poskytuje dostatočný podklad pre posúdenie navrhovanej stavby.

46. Podľa § 66 ods. 1 citovaného zákona v stavebnom povolení určí stavebný úrad záväzné podmienky uskutočnenia a užívania stavby a rozhodne o námietkach účastníkov konania. Stavebný úrad zabezpečí určenými podmienkami najmä ochranu záujmov spoločnosti pri výstavbe a pri užívaní stavby, komplexnosť stavby, dodržanie všeobecných technických požiadaviek na výstavbu, prípadne ich predpisov a technických noriem a dodržanie požiadaviek určených dotknutými orgánmi, predovšetkým vylúčenie alebo obmedzenie negatívnych účinkov stavby a jej užívania na životné prostredie.

47. Podľa § 139b ods. 6 písm. a/ citovaného zákona drobné stavby sú stavby, ktoré majú doplnkovú funkciu pre hlavnú stavbu (napr. pre stavbu na bývanie, pre stavbu občianskeho vybavenia, pre stavbu na výrobu a skladovanie, pre stavbu na individuálnu rekreáciu) a ktoré nemôžu podstatne ovplyvniť životné prostredie, a to prízemné stavby, ak ich zastavaná plocha nepresahuje 25 m² a výška 5 m, napríklad kôlne, práčovne, letné kuchyne, prístrešky, zariadenia na nádoby na odpadky, stavby na chov drobného zvieratstva, sauny, úschovne bicyklov a detských kočíkov, čakárne a stavby športových zariadení.

48. Podľa § 140b ods. 1 citovaného zákona záväzné stanovisko je na účely konaní podľa tohto zákona stanovisko, vyjadrenie, súhlas alebo iný správny úkon dotknutého orgánu, uplatňujúceho záujmy chránené osobitnými predpismi, ktorý je ako záväzné stanovisko upravený v osobitnom predpise. Obsah záväzného stanoviska je pre správny orgán v konaní podľa tohto zákona záväzný a bez zosúladenia záväzného stanoviska s inými záväznými stanoviskami nemôže rozhodnúť vo veci.

49. Podľa § 140b ods. 2 citovaného zákona dotknutý orgán je oprávnený uplatňovať požiadavky v rozsahu svojej pôsobnosti ustanovenej osobitným predpisom. Vo svojom záväznom stanovisku je povinný vždy uviesť ustanovenie osobitného predpisu, na základe ktorého uplatňuje svoju pôsobnosť, a údaj, či týmto záväzným stanoviskom zároveň nahrádza stanovisko pre konanie nasledujúce podľa tohto zákona.

50. Podľa § 140 b/ ods. 5 citovaného zákona pri riešení rozporov medzi dotknutými orgánmi vyplývajúcich zo záväzných stanovísk sa postupuje podľa § 136. Ak námietky účastníkov konania smerujú proti obsahu záväzného stanoviska, stavebný úrad konanie preruší a vyžiada si od dotknutého

orgánu stanovisko k námietkam. Ak dotknutý orgán stanovisko nezmení, stavebný úrad si vyžiada potvrdenie alebo zmenu záväzného stanoviska od orgánu, ktorý je nadriadeným orgánom dotknutého orgánu. Počas prerušenia konania neplynú lehoty na rozhodnutie veci stavebným úradom.

51. Podľa § 29 ods. 2 Vyhlášky č. 453/2002 Z.z. v znení účinnom ku dňu právoplatnosti preskúmaného rozhodnutia.

52. Podľa § 4 ods. 1 Vyhlášky č. 532/2002 Z.z. v znení účinnom ku dňu právoplatnosti preskúmaného rozhodnutia pri umiestňovaní stavby a jej začleňovaní do územia sa musia rešpektovať obmedzenia vyplývajúce zo všeobecne záväzných právnych predpisov chrániacich verejné záujmy a predpokladaný rozvoj územia podľa územného plánu obce, prípadne územného plánu zóny.

53. Podľa § 6 ods. 1 citovanej vyhlášky vzájomné odstupy stavieb musia spĺňať požiadavky urbanistické, architektonické, životného prostredia, hygienické, veterinárne, ochrany povrchových a podzemných vôd, ochrany pamiatok, požiarnej bezpečnosti, civilnej ochrany, požiadavky na denné osvetlenie a preslnenie a na zachovanie pohody bývania. Odstupy musia umožňovať údržbu stavieb a užívanie priestorov medzi stavbami na technické alebo iné vybavenie územia a činnosti, ktoré súvisia s funkčným využívaním územia.

54. Podľa § 6 ods. 3 citovanej vyhlášky ak rodinné domy vytvárajú medzi sebou voľný priestor, vzdialenosť medzi nimi nesmie byť menšia ako 7 m. Vzdialenosť rodinných domov od spoločných hraníc pozemkov nesmie byť menšia ako 2 m.

55. Podľa § 9 ods. 4 vyhlášky č. 453/2000 Z. z. v znení účinnom ku dňu právoplatnosti preskúmaného rozhodnutia pri jednoduchých stavbách a dočasných stavbách zariadenia staveniska môže byť po prerokovaní so stavebným úradom v jednotlivých prípadoch rozsah a obsah projektovej dokumentácie primerane obmedzený.

56. Podľa § 29 ods. 2 cit. vyhlášky zjednodušená dokumentácia skutočného realizovania stavby (pasport stavby), ktorej obstaranie nariadil stavebný úrad, obsahuje najmä
a) údaje podľa odseku 1 písm. a) a e),
b) situačný výkres a zjednodušené výkresy skutočného realizovania stavby v rozsahu a podrobnostiach zodpovedajúcich druhu a účelu stavby s opisom spôsobu užívania všetkých priestorov a miestností.

57. Po preskúmaní veci a po vyhodnotení sťažnostných námietok vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu kasačný súd konštatuje, že v zásade nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu s poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedenú v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Kasačný súd považuje právne posúdenie preskúmanej veci v merite veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Kasačný súd, vychádzajúc zo skutkových zistení danej veci, zameral svoju pozornosť predovšetkým na to, či krajský súd správne a v súlade so zákonom posúdil námietky žalobcu vznesené v žalobe, a teda, či správne posúdil zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného a s ním spojené rozhodnutie prvoinštančného správneho orgánu.

58. Kasačný súd sa stotožnil s právnym názorom správneho súdu, že preskúmané rozhodnutie dostatočným spôsobom vyhodnotilo všetky odvolacie námietky žalobcu a zaujalo pri posudzovaní žiadosti ďalších účastníkov 1/ a 2/ - stavebníkov správny právny názor, keď potvrdil prvostupňové rozhodnutie mesta Banská Bystrica, ktorým dodatočne povolilo drobné stavby č. 3-Záhradný altánok o výmere 23 metrov štvorcových, č. 4 - Záhradný altánok so zastavanou plochou 8 metrov štvorcových a č. 5 - Dielničku a sklad záhradného náradia o výmere 21 metrov štvorcových. Žalobné námietky neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť preskúmaného rozhodnutia a správny súd ich správne

vyhodnotil ako nedôvodné. V kasačnej sťažnosti žalobca v podstate uviedol totožné námietky ako v správnej žalobe a kasačný súd ich rovnako vyhodnotil ako nedôvodné.

59. Čo sa týka námietky, že preskúmané rozhodnutie bolo právnenému zástupcovi žalobcu doručované bez doplnkovej služby opakovaného doručenia, bolo preukázané, že preskúmané rozhodnutie bolo právnenému zástupcovi žalobcu doručené do vlastných rúk dňa 3.1.2017, čo vyplýva z administratívneho spisu. Ak došlo k fyzickému doručeniu, je právne irelevantné, či sa tak stalo na doručenke so službou opakované doručenie. Okrem toho, § 24 ods. 1 Správneho poriadku nestanovuje náležitosti doručenky, ale formu doručenia do vlastných rúk, k čomu v danom prípade došlo.

60. Žalobca namietal neuvedenie konkrétnej právnej kvalifikácie, z ktorej žalovaný vyvodil svoju pôsobnosť rozhodovať o jeho odvolaní. Uvedené je v rozpore s písomným vyhotovením preskúmaného rozhodnutia žalovaného, ktoré obsahuje § 4 zákona č. 608/2003 Z.z. v znení neskorších predpisov, pričom podľa § 4 ods. 1 písm. b/ bod 1 z.č. 608/2003 Z.z. v spojení s § 9 ods. 15 zákona č. 180/2013 Z.z. okresný úrad v sídle kraja na úseku stavebného poriadku vykonáva štátnu stavebnú správu v druhom stupni vo veciach, v ktorých v správnom konaní v prvom stupni koná obec ako stavebný úrad.

61. Námietka, že napadnuté rozhodnutia a záväzné stanoviská nie sú dostatočne a zrozumiteľne odôvodnené, sama o sebe nie je dostatočne odôvodnená a preto kasačný súd konštatuje, že nezistil také pochybenia v obsahu preskúmaných rozhodnutí správnych orgánov a záväzných stanovísk, alebo rozsudku krajského súdu, ktorý žalobca napadol kasačnou sťažnosťou, ktoré by boli možné charakterizovať ako vady nezrozumiteľnosti alebo nedostatku dôvodov.

62. Pokiaľ ide o námietku, že stavebný úrad ani žalovaný nekonali s právneným zástupcom žalobcu, z administratívneho spisu vyplýva, že samotné úkony v prvostupňovom správnom konaní až do podania odvolania voči prvostupňovému rozhodnutiu vykonával osobne žalobca, ktorý má vysokoškolské právnické vzdelanie II. stupňa a je sám advokátom. Sám do konania predkladal rôzne žiadosti, námietky, upozornenia. Kasačný súd zdôrazňuje, že na tieto úkony nebol zo strany prvostupňového správneho orgánu vyzývaný. Uvedené úkony vykonával z vlastnej vôle. Pokiaľ sa tak rozhodol, nemožno stavebnému úradu vytýkať žiadne pochybenie. Sám sa zúčastnil ústneho pojednávania dňa 16.09.2015 na Mestskom úrade Banská Bystrica, pričom nenamieta neprítomnosť jeho právneho zástupcu. Nebol preto dôvod na odročenie ústneho pojednávania z tohto dôvodu. Žalobca nenamieta ani oznámenie o pokračovanie spojeného konania o dodatočnom povolení stavby s kolaudačným konaním. Okrem toho žalobca viac krát nahliadal do administratívneho spisu a napr. dňa 18.04.2016 mu bola vyhotovená fotokópia časti dokumentácie. Ani pri týchto úkonoch nenamieta, že by stavebný úrad opomenul konať s jeho právneným zástupcom. Z administratívneho spisu však musel mať vedomosť o tom, že jeho zástupca vo veci nekonal. Následne samotný žalobca podal odvolanie voči prvostupňovému rozhodnutiu zo dňa 04.04.2016, ktoré meritórne obsiahlo zdôvodnil, avšak nekonanie stavebného úradu s jeho zástupcom nenamieta. Aj po zrušení prvostupňového rozhodnutia stavebného úradu zo dňa 04.04.2016 podal osobne odvolanie voči novému prvostupňovému rozhodnutiu zo dňa 21.09.2016, taktiež obsiahle a meritórne a ani v tomto odvolaní nenamieta porušenie jeho procesných práv z tohto dôvodu. V rámci odvolacieho konania sa právny zástupca žalobcu domáhal účasti na tomto konaní ako zástupca žalobcu. Následne bolo vydané preskúmané druhostupňové rozhodnutie, ktoré už bolo doručované aj právnenému zástupcovi žalobcu.

63. Kasačný súd konštatuje, že nie každé porušenie procesných predpisov má za následok nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia. Toto je potrebné skúmať prísne individuálne a závisí od okolností daného prípadu. Vzhľadom na to, že priamo žalobca podal sám meritórne odvolanie, v ktorom toto pochybenie nenamieta, čiže toto pochybenie sám žalobca nepociťoval ako ujmu na jeho procesných právach a zároveň o odvolaní riadne rozhodol odvolací orgán, táto procesná vada nemá takú závažnosť, aby na jej základe bolo možné konštatovať nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia. Nie je takou vadou v konaní pred správnym orgánom, ako má na mysli § 191 ods. 1 písm. g/ SSP, teda podstatné porušenie procesných predpisov.

64. V tejto súvislosti kasačný súd poznamenáva, že sa mu javí vyjadrenie žalobcu na čl. 62 administratívneho spisu zo dňa 02.12.2016, v ktorom JUDr. Kaščákovi vyjadruje „zhrozenie, že od stavebného úradu nič nedostával a že po celý čas bol spoľahlivý, že na všetky úkony stavebného úradu riadne reaguje“, ako účelové. Ako súd vyššie uviedol tým, že bol aktívny počas celého prvostupňového a odvolacieho konania a nahliadal do spisov, musel vedieť skutočnosť, že právny zástupca v konaní je od apríla 2015 do decembra 2016 nečinný. Kasačný súd sa taktiež nestotožnil s námietkou právneho zástupcu žalobcu, že tým mu znemožnil plnenie si svojich advokátskych povinností. Opak je pravdou, pretože riadne plnenie si advokátskych povinností znamená vyvíjať primerané úsilie v konkrétnom konaní, kde je advokát zástupca a teda sa aj priebežne informovať o stave konania, čo právny zástupca žalobcu od apríla 2015 do decembra 2016 neurobil.

65. Pokiaľ žalobca namietal, že mu neboli poskytnuté zo strany správnych orgánov pomoc a poučenia v zmysle § 3 ods. 2 SSP, aby pre neznalosť právnych predpisov netrpel v konaní ujmu, táto všeobecná zásada vychádza z koncepcie, že účastník konania je aktívnym činiteľom tohto procesu a nie iba pasívnym objektom činnosti správneho orgánu. Premietnutie tejto zásady sa prejavuje v tom, že v celom priebehu konania sa ráta s aktívnou spoluúčasťou účastníka konania. V tomto ustanovení správny poriadok ukladá správny orgánom vytvárať pre takú spoluúčasť optimálne podmienky. Kasačný súd konštatuje, že tieto podmienky boli v konaní pred stavebným úradom plne dodržané. Svedčí o tom aktivita žalobcu, ktorý do konania opakovane zasahoval využívaním svojich procesných práv, o ktorých napokon ako osoba s právnickým vzdelaním II. stupňa má vedomosť. Využil právo nazerat' do spisov, právo navrhnúť dôkazy, byť prítomný na ústnom pojednávaní, právo podať odvolanie atď. Táto zásada nebola zo strany stavebného úradu popretá. Ako bolo vyššie uvedené, žalobca využil svoje procesné úkony vykonávať osobne, bez účasti jeho právneho zástupcu, ktorého si zvolil, čo nie je v rozpore s právnou úpravou zastúpenia. Nie je pravdou tvrdenie žalobcu, že by sa opakovane domáhal v konaní pred stavebným úradom, aby nekonali osobne s ním, ale s jeho právnym zástupcom. Žalobca takúto požiadavku voči správny orgán nevniesol. Podaním zo dňa 12.02.2015 len doložil do konania plnú moc, Iný úkon pred stavebným úradom žalobca k tejto otázke neučinil.

66. Žalobca ďalej uvádza viaceré námietky, ktoré možno označiť ako prísne formalistické až účelové. Prvou takouto námietkou je, že nemožno dodatočne povoliť drobnú stavbu. Podľa žalobcu nie je verejný záujem na legalizácii drobných stavieb, ktoré neslúžia najmä na bývanie. Takýto záver z platnej právnej úpravy nevyplýva. Ustanovenie § 88a uvádza pojem „stavba“. Nepovolená stavba môže byť akoukoľvek stavbou v zmysle stavebného zákona (§ 43 ods. 1 stavebného zákona). Nepochybne stavbou je aj tzv. drobná stavba podľa § 139b ods. 6 stavebného zákona. Preto nie je žiaden dôvod zastávať názor, že takáto stavba je vyňatá z možnej aplikácie § 88a stavebného zákona. Argumentovanie úmyslom zákonodarcu, ktorý podľa žalobcu nemal v úmysle podporovať legalizáciu akýchkoľvek stavieb, nekorešponduje s textom zákona. Verejný záujem, ako ho používa žalobca na odôvodnenie tohto záveru, žalobca vykladá v rozpore s gramatickým znením § 88a ods. 1 stavebného zákona. Toto ustanovenie totiž nestanovuje žiadny verejný záujem na legalizácii nepovolených stavieb, ale predpokladá preukázanie súladu takýchto stavieb s verejnými záujmami chránenými týmito a osobitnými zákonmi. Teda pre legalizáciu stavieb nie je potrebný predpoklad verejného záujmu na tejto legalizácii, ale naopak preukázanie, že jej dodatočné povolenie nie je v rozpore s verejnými záujmami.

67. Je nedôvodná námietka, že z vykonaného dokazovania nevyplýva, že by dodatočne povolené stavby boli na pozemkoch vo vlastníctve stavebníkov. Z administratívneho spisu je jednoznačné, že všetky tri povolované stavby sú umiestnené na pozemkoch vo vlastníctve stavebníkov.

68. Námietka, že strešné konštrukcie drobných stavieb presahujú na pozemok vo vlastníctve žalobcu je nedôvodná. V kasačnej sťažnosti uvádza, že k presahu má dôjsť v jednom mieste a to v rohu stavby č. 4, ktorá je vo vzdialenosti 37 cm od spoločnej hranice medzi pozemkom žalobcu a stavebníkov, pričom strešná konštrukcia má presahovať nad jeho pozemok 13 cm. Ako dôkaz tohto tvrdenia predložil fotodokumentáciu, na ktorej je plot stavebníkov a časť strešnej konštrukcie bližšie neoznačenej stavby s odkvapovým žľabom. Sám žalobca však spochybňuje priebeh hranice a aj tohto

oplotenia, keď uvádza, že plot nie je postavený na hranici. Potom je argumentácia presahom odkvapového žľabu (presah samotnej strešnej konštrukcie nie je na fotografiách zreteľný) cez plot irelevantná. Súd dodáva, že toto žalobcovo tvrdenie sa javí aj ako šikanózne a nie je ničím opodstatnené.

69. Ďalšou námietkou, ktorú je možné vyhodnotiť ako prísne formalistickú je, že stavebný úrad musí zistiť, že dodatočné povolenie nie je v rozpore s verejnými záujmami, a nie nezistiť dôvody, ktoré by bránili dodatočnému povoleniu. Podľa názoru kasačného súdu dôležitým je výsledok zisťovania; v danom prípade bola dostatočne preukázané, že dodatočné povolenie drobných stavieb nie je v rozpore či už s verejnými záujmami stavebného zákona, najmä plánovacou dokumentáciou mesta Banská Bystrica, ani s osobitnými predpismi (záväzná stanoviská jednotlivých dotknutých správnych orgánov). Je bez skutočného významu, či správny orgán formuloval výsledok dokazovania tak, že nezistil rozpor s verejnými záujmami, alebo zistil, že povolenie nie je v rozpore s verejnými záujmami.

70. Ďalej žalobca namieta, že nebolo v odôvodnení rozhodnutia stavebného úradu uvedené kým a na čo bol zameraný štátny stavebný dohľad zo dňa 7.11.2013 ani aké boli jeho výsledky či zistené nedostatky. K uvedenému kasačný súd uvádza, že štátny stavebný dohľad bol uvedený v preskúvanom rozhodnutí žalovaného a prvostupňového správneho orgánu len za účelom odôvodnenia, prečo nebolo vykonané miestne zisťovanie na vysvetlenie, prečo prvostupňový správny orgán z úradnej činnosti mal vedomosť o tvare miesta a pomeroch na stavenisku. Z dokazovania bolo tiež nesporne preukázané, že jednotlivé stavby boli dokončené v roku 1993 a 2008, preto pomery zistené na miestnom zisťovaní v roku 2013 boli aktuálne aj v čase rozhodovania stavebného úradu v roku 2016. Nebolo potrebné konkrétne uvádzať, čo bolo predmetom samotného štátneho stavebného dohľadu ani aké boli jeho výsledky, pretože toto nesúviselo s predmetným stavebným konaním.

71. Na tomto mieste je tiež potrebné konštatovať, že sa žalobca stal vlastníkom susednej parcely p.č. XXX. kat. úz. J. v roku 2014, vtedy drobné stavby č. 3, 4 a 5 už boli niekoľko rokov postavené. Pritom drobné stavby č. 4 a 5 boli umiestnené v tesnej blízkosti hranice s pozemkom žalobcu. Čo sa týka drobnej stavby č. 3, vzhľadom na jej umiestnenie v blízkosti so susednou parcelou p.č. XXX/X., ktorá nie je vo vlastníctve žalobcu, táto stavba nemá nijaký potenciál zasiahnuť do práv žalobcu.

72. Ani s poukazom na § 4 vyhlášky č. 532/2002 Z.z. nie je možné konštatovať, že by drobné stavby č. 4 a 5 boli umiestnené v rozpore s týmto ustanovením. Kritériá uvedené v tomto ustanovení sú totožné, ktoré skúmal stavebný úrad a žalovaný podľa § 88a ods. 1 stavebného zákona, teda obmedzenia vyplývajúce zo všeobecne záväzných právnych predpisov chrániacich verejné záujmy a predpokladaný rozvoj územia podľa územného plánu obce, prípadne územného plánu zóny. Súlad so záujmami vyplývajúcimi z osobitných zákonov bol zistený z jednotlivých záväzných stanovísk. Bola splnená aj podmienka, že stavby rešpektujú predpokladaný rozvoj územia podľa územného plánu mesta Banská Bystrica, keď územný plán v danom území povoľuje stavby rodinných domov, pričom drobná stavba je stavbou doplnkovou k rodinnému domu. V tomto ohľade je plne nedôvodná námietka, že nebol rešpektovaný predpokladaný rozvoj územia, ktorý však žalobca videl výlučne v potrebe umiestňovania svojich vlastných stavieb na svojom vlastnom pozemku.

73. Ďalej žalobca namieta, že pokiaľ podľa § 6 Vyhlášky č. 532/2002 Z.z. nie je možné, aby bola vzdialenosť rodinných domov od spoločných hraníc menšia ako 2 m, tým viac nemôže byť menšia vzdialenosť iných stavieb. Uvedený právny názor je nesprávny. Ak však vyhláška v tomto ustanovení výslovne uvádza pojem rodinné domy, nie je to tak. Pokiaľ by tomu tak bolo, tak by bolo špecifikovanie stavieb v § 6 ods. 3 citovanej vyhlášky bezpredmetné. bez príčiny. Toto ustanovenie sa týka len rodinných domov, čo explicitne vyplýva z jeho gramatického výkladu. Je nedôvodná aj námietka o nemožnosti užívania priestorov medzi stavbami, keďže k povoleným stavbám na strane pozemku žalobcu nie sú umiestnené žiadne stavby.

74. Kasačný súd sa stotožnil aj s vyhodnotením zo strany správneho súdu, že v danom prípade postačovala len zjednodušená dokumentácia skutočného zrealizovania drobných stavieb, tzv. pasport stavieb v zmysle § 29 ods. 2 vyhlášky č. 453/2000 Z.z. Pokiaľ žalobca namieta, že sa situačný výkres v pasporte stavieb ku dňu ústneho pojednávania 16.09.2015 nenachádzal, ale bol doplnený až

12.10.2015, z administratívneho spisu vyplýva, že žalobca sa s jeho kompletným obsahom oboznámil, o čom svedčí to, že podal námietky zo dňa 14.02.2016, ale najmä odvolanie voči prvostupňovému rozhodnutiu zo dňa 21.09.2016. Žalobcovi tak neboli upreté žiadne procesné práva, oboznámil sa s kompletným pasportom na dané drobné stavby a bolo mu umožnené podať námietky voči nemu, ktoré boli aj riadne meritórne prejednané.

75. V tejto súvislosti žalobca namieta, že správca Tajovského potoka sa dňa 26.02.2015 ani Okresný úrad Banská Bystrica 2.3.2015 sa nemohli vyjadriť k pasportu, keďže nebola k dispozícii situácia. Kasačný súd uvádza, že doplnený pasport o situáciu a ďalšie materiály (doplnené 12.10.2015) bol zaslaný dotknutým štátnym orgánom, pričom nadriadený orgán správcu Tajovského potoka Lesy SR vydali svoje potvrdenie záväzného stanoviska dňa 30.12.2015 a Okresný úrad Banská Bystrica, odbor starostlivosti o životné prostredie vydal potvrdzujúce stanovisko vyjadrenia zo dňa 02.03.2015 dňa 18.12.2015.

76. Ďalšia námietka opätovne je svojim charakterom formalistická a účelová. Žalobca namieta, že stavebný úrad nerozhodol, že nie je nevyhnutné vyhotoviť úplnú dokumentáciu v zmysle § 104 ods. 2 Stavebného zákona a preto bolo nevyhnutné vyhotoviť úplnú dokumentáciu skutočného realizovania stavby. Námietka je plne nedôvodná. Pri jednoduchých stavbách (analogicky aj pri drobných stavbách) môže byť po prerokovaní so stavebným úradom v jednotlivých prípadoch rozsah a obsah projektovej dokumentácie primerane obmedzený. Nariadenie obstarania pasportu stavby podľa § 29 ods. 2 vyhl. č. 453/2000 Z.z. nemusí byť vykonané samostatným rozhodnutím. V danom prípade stavebníci predložili pasport už v roku 2014 s ich žiadosťou o dodatočné stavebné povolenie. Stavebný úrad ich v rozhodnutí zo dňa 04.02.2015 vyzval na doplnenie tejto dokumentácie o situačný výkres, čo doplnili dňa 12.10.2015. Stavebníci zjednodušenú dokumentáciu skutočného realizovania stavby (pasport stavby) tak predložili na základe súhlasu stavebného úradu.

77. Ďalej žalobca namieta, že odôvodnenie prvostupňového rozhodnutia iba konštatuje, že stavba nie je v rozpore s verejnými záujmami. Ani s touto námietkou sa kasačný súd nestotožňuje. Z odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia vyplýva, že stavebný úrad sa venoval jednotlivým oblastiam štátnej správy podľa osobitných zákonov, ktoré chránia verejné záujmy v jednotlivých oblastiach štátnej správy. Citoval jednotlivé záväzné stanoviská ako aj potvrdenia jednotlivých záväzných stanovísk štátnych orgánov ako aj súlad povoloňovaných drobných stavieb s územným plánom mesta Banská Bystrica.

78. Ďalšia skupina sťažnostných bodov sa týkala oporného múru ako vodnej stavby. Kasačný súd k tomuto bodu uvádza, že stavba oporného múru nebola predmetom preskúmaných rozhodnutí a preto nie je potrebné a ani možné, aby sa dotknuté orgány vyjadrovali vo svojich záväzných stanoviskách k stavbe, ktorá nie je predmetom povoľovacieho konania.

79. Kasačný súd sa nestotožnil ani s námietkou nepreskúmateľnosti jednotlivých záväzných stanovísk štátnych orgánov, vrátane ich potvrdení, ktoré majú náležitosti podľa § 140b ods. 2 stavebného zákona. Z potvrdení záväzných stanovísk nadriadenými orgánmi vyplýva, o ktoré správne konanie sa jednalo, ako aj špecifikáciu pôvodného stanoviska, ktoré bolo týmto stanovisko potvrdené.

80. Do okruhu námietok účelového charakteru opierajúcich sa o formalistický výklad stavebného zákona patrí aj námietka, že pokiaľ už bolo miestne zisťovanie nariadené, nemôže byť od neho upustené. Samotné vedenie správneho konania patrí výlučne správnomu orgánu, ktorý vykonáva úkony účelne a v súlade so zásadou hospodárnosti konania. Ak má za to, že v stavebnom konaní miestne zisťovanie, hoci bolo nariadené, nie je potrebné, nič mu nebráni ho zrušiť. Táto jeho kompetencia v stavebnom konaní sa odvíja od ust. § 61 ods. 2 stavebného zákona, podľa ktorého od miestneho zisťovania môže stavebný úrad upustiť, ak sú mu dobre známe pomery staveniska a žiadosť poskytuje dostatočný podklad pre posúdenie navrhovanej stavby. Miestne zisťovanie v stavebnom konaní nie je obligatórne a preto už nariadené miestne zisťovanie môže byť zrušené.

81. Žalobca vyslovil názor, že žalovaný založil nesprávne právnu úvahu na predstihu, že kto skôr poruší zákon, tomu poskytne ochranu vlastníckeho práva na úkor vlastníka, ktorý zákon ctí a dodržiava. Ide len o subjektívny pocit žalobcu, pretože v danom prípade boli splnené podmienky na legalizáciu týchto stavieb, preto ak stavebný úrad dodatočne povolil tieto stavby, konal v súlade so zákonom a pokiaľ by tak neurobil, odoprel by stavebníkom ich zákonné právo poskytované stavebným zákonom. Právo žalobcu vlastníť majetok, respektíve postaviť drobnú stavbu na svojom pozemku, dodatočným overením drobných stavieb nebolo dotknuté. Tvrdenie žalobcu o prejavoch hrubej arogancie a bezohľadnosti zo strany stavebníkov voči právam iným, poukazujúc na veľkosť ich pozemku, je právne irelevantné.

82. Žalobca ďalej namietal, že žalovaný nepostupoval podľa § 140b ods. 6 stavebného zákona. Toto ustanovenie v danom prípade nemohlo byť použité, pretože námietky žalobcu proti obsahu záväzných stanovísk boli uplatnené ešte pred podaním odvolania voči I. stupňovému rozhodnutiu a preto konanie bolo správne prerušené v už štádiu pred stavebným úradom (§ 140b ods. 5 stavebného zákona). Ich prípadné zopakovanie v odvolaní už nemá účinok, aký predpokladá § 140b odsek 6.

83. Pokiaľ žalobca namietal, že správny súd neupriamil svoju pozornosť k predmetu posúdenia z pohľadu zabezpečenia spravodlivej rovnováhy v poskytovaní ochrany uplatňovaným právam všetkých účastníkov stavebného konania, teda aj žalobcu, kasačný súd poukazuje na bod 122. a 147. rozsudku, ktorý sa podrobne a starostlivo vysporiadal práve s vyhodnotením tohto princípu stavebného konania, keď uviedol, že podstata argumentácie žalobcu, ktorá odôvodňuje ukrátenie na svojich subjektívnych právach spočíva v tom, že povolené drobné stavby v zásade bránia žalobcovi realizovať ním plánovanú stavbu na svojom pozemku, preto by mali byť stavby stavebníkov odstránené, a nie dodatočne povolené. Kasačný súd sa stotožnil so stanoviskom správneho súdu a žalovaného, že odstránenie drobných stavieb by bolo v rozpore s princípom proporcionality, keď by sa jedno neexistujúce subjektívne právo budúceho uskutočnenia záhradnej stavby žalobcu neproporčne uspokojilo na úkor už existujúceho vlastníckeho práva plynúceho z existencie drobných stavieb.

84. V danej súvislosti kasačný súd dáva tiež do pozornosti, že v ústavnoprávnej rovine podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Funkcia práva vlastníť majetok a jeho ochrana spočíva v tom, aby sa všetkým vlastníkom poskytla a súčasne aj trvale garantovala právna istota tak, že vlastnícke právo k veci, ktoré nadobudol v súlade s platnými zákonmi, sa nemôže obmedziť alebo využiť bez právneho dôvodu (PL. ÚS 16/95). Taktiež Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd v čl. 1 v znení dodatkového protokolu č. 1 poskytuje ochranu majetku každej fyzickej a právnickej osobe s výnimkou pozbavenia majetku na základe podmienok ustanovených v zákone z dôvodu verejného záujmu. Na uvedenú právnu úpravu nadviazal zákonodarca aj v Občianskom zákonníku v §§ 123 a nasl., keď v právnej norme § 124 stanovil, že všetci vlastníci majú rovnaké práva a povinnosti a poskytuje sa im rovnaká právna ochrana. Z uvedenej právnej úpravy jednoznačne vyplýva, že oproti právu žalobcu na nerušený výkon jeho vlastníckeho práva, do ktorého podľa jeho tvrdení zasiahli stavebníci realizovaním drobných stavieb, bolo postavené právo stavebníkov tiež na riadny výkon ich vlastníckeho práva, spočívajúci v tom, že vybudovaním týchto drobných stavieb sa zlepšila využiteľnosť ich stavebného pozemku, respektíve záhrady na účely rekreácie a riadneho obhospodarovania ich nehnuteľnosti.

85. Vychádzajúc z predmetu súdneho prieskumu v danej veci kasačný súd dáva súčasne do pozornosti žalobcu právny názor Ústavného súdu SR vyslovený v jeho náleze sp. zn. III. ÚS 72/2010, v zmysle ktorého „v súvislosti s výkladom a aplikáciou príslušných právnych predpisov musí súd prihliadať na spravodlivú rovnováhu pri poskytovaní ochrany uplatňovaným právam a oprávneným záujmom účastníkov konania. Princíp spravodlivosti a požiadavka materiálnej ochrany práv sú totiž podstatnými a neopomenuteľnými atribútmi právnej ochrany (predovšetkým súdnej) v rámci koncepcie materiálneho právneho štátu. Nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov, ktorá zahŕňa aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov, je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť, pričom

jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu.“

86. Vzhľadom aj na uvedené, kasačný súd v danom prípade považoval za správny postup správnych orgánov oboch stupňov, keď v prieskúvanom rozhodnutí upriamili svoju pozornosť k predmetu posúdenia aj z pohľadu zabezpečenia spravodlivej rovnováhy pri poskytnutí ochrany k uplatňovaným právam a oprávneným záujmom účastníkov správneho konania a to tak v prípade stavebníkov, ako aj žalobcu. Ak v rámci svojej rozhodovacej činnosti posudzovali výkon práv všetkých účastníkov konania s rovnakým obsahom, takýto postup treba považovať za správny a súladný so zákonom. Vychádzajúc z uvedeného považoval kasačný súd za spravodlivé a súladné so zákonom rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov, keď stavebníkom vydali dodatočné povolenie v rozsahu drobná stavba č. 3 záhradný altánok o výmere 23 metrov štvorcových, drobná stavba č. 4 záhradný altánok o výmere 8 metrov štvorcových a drobná stavba č. 5 dielnička a sklad záhradného náradia o výmere 21 metrov štvorcových. Stavebný úrad v súlade so zákonom postupoval, keď na námietky žalobcu v stavebnom konaní neprihliadol a vyhodnotil ich ako nedôvodné, a to vrátane jeho námietky o tom, že v budúcnosti z dôvodu povolených stavieb nebude môcť realizovať právo na svoje vlastné drobné stavby. V tejto súvislosti kasačný súd konštatuje, že aj pri povoľovaní prípadných jeho drobných stavieb taktiež nebude potrebné aplikovať ustanovenie § 6 ods. 3 vyhlášky č. 532/2002 Z.z. o odstupoch pri rodinných domoch.

87. V tejto súvislosti kasačný súd musí vyhodnotiť námietku, že povoľované drobné stavby sú umiestnené v rozpore s územným plánom mesta Banská Bystrica, ako účelovú, pretože na jednej strane žalobca uvádza, že posudzované stavby sú v rozpore s územno - plánovacou dokumentáciou, čo znamená, že územie nie je určené na zastavanie drobnými stavbami, avšak na druhej strane jeho základnou námietkou bolo, že v budúcnosti chce v tomto istom území postaviť vlastné drobné stavby, pri výstavbe ktorých by mu mali povoľované stavby prekážať. Kasačnému súdu prichodí konštatovať, že žalobca využíva všetky možnosti obrany, avšak bez racionálneho základu.

88. Pokiaľ žalobca v správnej žalobe namieta ochranu iných ako vlastných subjektívnych práv a poukazoval pri tom na to, že ochrany týchto iných práv sa domáhala občianske združenie Banskobystrický okrásľovaci spolok, kasačný súd uvádza, že toto združenie nebolo žalobcom a preto nepodávalo žiadne žalobné námietky. V priebehu súdneho konania vystupovalo v pozícii zainteresovanej verejnosti a teda nebolo oprávnené podávať žiadne žalobné námietky. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje na vyjadrenie zainteresovanej verejnosti zo dňa 20.01.2019, podľa ktorého ide zo strany žalobcu skôr riešenie susedského sporu ako o ochranu verejného záujmu v oblasti životného prostredia či iných verejných záujmov, ktoré podľa jeho názoru nemôže byť nijakým spôsobom dotknuté dodatočným povolením troch drobných stavieb.

89. Na námietku, že správne orgány neprispôsobili rozsah požadovaných dokladov osobitným záujmom, najmä vo vzťahu k Tajovskému potoku, kasačný súd uvádza, že správne orgány rozsah požadovaných záväzných stanovísk určujú sami na základe ich správnej úvahy podľa toho, ako konkrétna povoľovaná stavba zasahuje do jednotlivých oblastí štátnej správy. Tým je každý prípad individuálny. Pokiaľ žalobca má za to, že v danom prípade mali byť požadované ďalšie doklady, uvedené neprináleží posudzovať jemu, ale správnym orgánom. Konkrétne čo sa týka posudzovania oporného múra v koryte Tajovského potoka, ako už bolo vyššie uvedené, tento nie je predmetom povoľovania v preskúvanom stavebnom konaní a nebolo taktiež preukázané, že by povoľované drobné stavby mali základy na tomto opornom múre. Zo záväzného stanoviska Okresného úradu Banská Bystrica, odbor starostlivosti o životné prostredie zo dňa 2.3.2015, ktoré bolo potvrdené záväzným stanoviskom zo dňa 18.12.2015, vyplýva, sa sa nejedná o vodné stavby a že drobné stavby č. 3 až 5 sú postavené na súkromnom pozemku investora za oplotením približne 2,5 metra od oporného múru. Námietka žalobcu je v príkrom rozpore s preukázaným skutkovým stavom.

90. Na záver žalobca uvádza, že správny súd nerozhodol v rozsudku o nároku na náhradu trov kasačného konania, v ktorom bol žalobca úspešný, tak ako mu to uložil NS SR v uznesení č.k. 3Sžk/24/2017 zo dňa 17.04.2018. Trovy konania sa posudzujú ako jeden celok, či už boli vynaložené

pred správnym súdom alebo pred kasačným súdom. Pokiaľ dôjde k zrušeniu rozhodnutia kasačným súdom, v novom rozhodnutí správny súd rozhodne aj o trovách kasačného konania (§ 467 ods. 3 SSP). Rozhodne o nich však podľa celkového úspechu v konkrétnej veci. Teda hoci čiastkovo bol žalobca v kasačnom konaní úspešný, keď uznesenie krajského súdu bolo zrušené, pokiaľ následne v novom prejednaní veci bola žaloba zamietnutá, bol procesne neúspešný a preto nemá právo na náhradu žiadnych trov konania, vrátane kasačného konania. Separátne trovy kasačného konania sa nepriznávajú. Správny súd preto nepochybil, keď pri zamietnutí žaloby rozhodol tak, že žalobcovi právo na náhradu trov konania nepriznal, pretože právo na náhradu mu neprináleží ako neúspešnému účastníkovi podľa § 167 ods. 1 SSP a contrario.

91. Kasačný súd zamietol návrh žalobcu na prerušenie kasačného konania podľa § 100 ods. 1 písm. b/ SSP keď mal za to, že § 88a stavebného zákona odporuje Ústave SR, ústavnému zákonu medzinárodnej zmluve podľa článku 7 ods. 5 Ústavy alebo zákonu. V prvom rade tento návrh je neurčitý. Žalobca nepodal kvalifikovaný návrh na prerušenie konania, keď z neho nevyplýva, ktoré konkrétne ustanovenia Ústavy SR ani konkrétne ústavné zákony a medzinárodné zmluvy a ich konkrétne ustanovenia, majú byť s uvedeným paragrafom v rozpore. Pokiaľ poukazoval na to, že stavebný zákon má byť aj v rozpore s (nijako nekonkretizovaným) iným zákonom, toto posúdenie nespadá pod prerušenie konania podľa tohto ustanovenia. Rovnako kasačný súd zamietol aj návrh na prerušenie konania podľa § 100 ods. 2 písm. a/ SSP, v ktorom sťažovateľ žiadal, aby dal kasačný súd podnet na administratívne konanie, v ktorom sa vyrieši otázka do vodného koryta zasahujúceho oporného múra. Kasačný súd už vyššie v odôvodnení uviedol, že oporný múr nebol riešený v tejto právnej veci, preto ani takéto prípadné administratívne konanie by nemalo pre prejednávajúcu vec právny význam.

92. Napokon kasačný súd nepriznal postavenie zainteresovanej verejnosti v kasačnom konaní občianskemu združeniu Právo a zákonnosť, ktoré zastupuje žalobca. Okruh účastníkov kasačného konania je vymedzený taxatívne v § 448 SSP. Účastníkom konania o kasačnej sťažnosti je ten, kto podal kasačnú sťažnosť a tí, ktorí boli účastníkmi konania pred krajským súdom, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie. Iným subjektom zákon postavenie účastníka kasačného konania nepriznáva. Občianske združenie Právo a zákonnosť nebolo účastníkom konania pred správnym súdom, preto takéto postavenie nemôže mať ani v kasačnom konaní. Je potrebné si uvedomiť, že rozhodnutie krajského súdu, ktoré je napadnuté kasačnou sťažnosťou, je už právoplatné a preto nie je možné meniť či dopĺňať okruh účastníkov konania. Kasačný súd poukazuje v tejto otázke na rozhodnutie NSS ČR sp. zn. 6As/46/2009, podľa ktorého občianske združenie podľa § 72 ods. 2 zákona o ochrane prírody a krajiny, ktoré nebolo materiálne účastníkom správneho konania, lebo v ňom neuplatňovalo žiadne námietky, nie je osobou zúčastnenou na konaní a tým skôr nemôže do konania vstúpiť vo fáze konania o kasačnej sťažnosti.

93. O trovách kasačného konania bolo rozhodnuté vo vzťahu k žalovanému podľa § 168 SSP a contrario v spojení s § 467 ods. 1 SSP. Žalovaný bol v konaní úspešný a preto má právo na náhradu trov konania. Súd mu však náhradu nepriznal, pretože neboli splnené podmienky výnimčnosti. Žalobca ako neúspešný účastník v kasačnom konaní v zmysle § 167 ods. 1 SSP a contrario nemá právo na náhradu trov kasačného konania. Kasačný súd nepriznal náhradu trov kasačného konania ani ďalším účastníkom a zainteresovanej verejnosti, ktorí v zmysle § 169 SSP majú voči žalobcovi, ktorý nebol v konaní úspešný, právo na náhradu tých trov, ktoré im vznikli v súvislosti s plnením povinnosti, ktorú im správny súd uložil. Keďže v kasačnom konaní im takáto povinnosť nevznikla, súd im náhradu trov nepriznal.

94. Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3:0.

Poučenie :

Proti tomuto uzneseniu n i e j e prípustný opravný prostriedok.

